

ΟΤΑΝ ήμουν άκομη φοιτητής της 'Ιατρικής, έτυχε ένα καλοκαίρι να φιλοξενηθώ από το θείο μου, τον Ζάκ Φορεστίε, έναν παράξενο άνθρωπο που αν κι ήταν άκομη νέος, ζούσε μονάχος στην έξοχή, δίχως να συλλογίζεται ποτέ τον να παντρευτεί. Έκείνο μά-

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΠΕΝΑΡ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

—Γιατί δεν φταίγετε εδώ πέρα μερικούς θράχους; —Τη στολίωσαν τόσο όμορφα αυτό το πάρο που το έχετε έγκυριο λείπει στην τύχη του —"Εχεις δίκιο, μου είλε ο πεθερός μου. Αλλά όμως τα στολίδια κοστίζουν άκριβα και δεν έχω χαμιά να φρεξί να ζοδεύω ένα σωρό λεπτά για να φρειάξω μερικούς θράχους στα περικόλα μου!...

λιστα το καλοκαίρι είχε πέσει από τ' άλλογο κι είχε σπάσει το πόδι του, κι' έτσι ήταν ισοζυγιασμένος να κάθεται διαρκώς σε μια μεγάλη κι' αναταστική πολυθρόνα. Το κράτος του λοιπόν συντροφιά και σε μια άπο τις πολλές συζητήσεις μας, ο θείος μου θυμήθηκε την περιπέτειά του ζωή και μου διηγήθηκε μια άλλόκοτη περιπέτεια του, σαν να ήθελε να μου εξηγήσει για ποιά λόγο δεν είχε παντρευτεί άκομη.

—Είμαι άφοραβονιασμένος, μαζοφ μου Ζεράφ, μου είλε μ' ένα παρτάξενο γαμώγελο. Σου οραζίζωμαι όμως ότι δεν ξέρω τι άποίνω η άφοραβονιαστιά μου... Αλλά τα λόγια μου σε παραξενεύουν, καθώς βλέπω από την έκφραση του προσώπου σου, μιά έλλειψη να με δικαιολογήσεις, όταν μάθεις την ιστορία μου. Άκουσε λοιπόν:

»Τόν καιρό που ήμουν φοιτητής, σαν κι σένα, είχα γνωρίσει μιά άμορφη νέα που καθόταν με τους γονείς της σ' ένα άμορφο σπίτι στο Μονμιαρασόν. Οι γονείς της, έκτός από το έξοχικό αυτό σπίτι, που είχε ένα μεγάλο κήπο, είχαν και μερικά κτήρια και τέλος άμορτες οίκομοιές στην Τράπέζα για προζία της. 'Η Ζανέττα, λοιπόν, άπως έλεγαν εκείνη τη νέα, περνούσε μιά ήσυχη ζωή και κάθε τόσο κατέβαινε στο Παρίσι για να φρεξί μιά ματιά στα καταστήματα και να ζάνη ένα περικόλα με τις φίλες της στο άδασο της Βουλόνης...

»Έκει στο άδασο τη γνώρισα μιά Κυριακή κι' άμοιολόγο ότι τα άμορφα μάτια της και τ' άδασο και παιδικό γαμώγελό της μ' έβλεπαν να την άγατίζω από την πρώτη στιγμή μ' ένα τρελλό φρεξί. 'Η σκέψις μας δεν άγγησαν να γίνωμεν μιο στενής και μιά μέρα τέλος πέρα την άπόφαση και ζήτησα το χέρι της από τους γονείς της.

»'Ο πατήρας της Ζανέττας ήταν ένας άκκεντρίκος άνθρωπος, που το άρεσε να φορηά πάντα μιά μωφή ρεντιζόττια κι' ένα φρεξί καπέλλο. Είχε άλλοτε μιά άνοητη διακητική θεία στις Άλσαζίες κι' είχε διατηρήσει από εκείνο τον καιρό μιά παρτηρή άξιοστρέλεια κι' ένα σωρό παρτηρήματα που η θεία τους μ' έβλεπε να νομίσω άμείσως για τον μέλλοντα πεθερό μου έναν άπερφόροτο οσδασμο, γκαίτον έκαληξί και φρέο. Τόν έλεγαν Άντρέ Ζοζφί κι' είχε τη μανία να προφρεξί πάντα ποικώδετες κι' ήχηρες φράσεις κι' όταν άκομη μίλοσε για τα πιο άσημάντα πράγματα...

»'Ο πεθερός μου λοιπόν με έποδέχτηκε στην άρχη μ' ένα τόσο περιφρονητικό βλέμμα, που πάγωσε το αίμα μου μέσα στις φρέβες. Μ' άγγησε να τον εξιστορήσω το τριφερό μας ειδώλλιο, κι' όταν είδε ότι η Ζανέττα με δακρυσμένα μάτια τον παρκαλώσε με το βλέμμα της να δώση την συγκατάθεσή του, γκρινιάζε λιγάκι και τέλος άνοιξε την άγκαλιά μου και με φίλησε με μεγάλη έπισημότητα στο μέτωπο. Δέχτηκε άμως ' άφοραβονιαστούμε μόνο κι' όχι να παντρευτούμε. Δεν θα μου έδινε την άδεια να παντρευτώ την ζώη του, παρ' άνοιξα όταν θα έπαρνα το δίπλωμά μου και θα κατέφερνα να διοριστώ σε μιά καλή και άσημάλη θεία. Έγώ δεν έφερα φρεξιά χαμιά αντίρρηση, αν κι' άγατούσα τρελλά τη Ζανέττα κι' ήθελα να την παντρευτώ για να ζήσωμεν μόνου μας, γκρινιάζα από τους γέροντες, σ' ένα άμορφο διαμείρισμα στο Παρίσι. Έγνων λοιπόν εκείνες τις ήμέρες ο άφοραβόνος μας κι' από τότε πήρνα έλεόθερα στο Μονμιαρασόν για να συναντώ την άγατημένη μου Ζανέττα και να περνώ μαζί της λίγες ώρες, άπως συνήθιζον οι άφοραβονιασμένοι.

»Έκεινο άμως που με πείραζε σ' όλη αυτή την ιστορία, ήταν το περιφρονητικό γαμώγελό του πεθερού μου. Μ' έζώτταζε πάντα μ' ένα τρέπο, σαν να έλεγε μέσα του: «Μά αυτός ο άνθρωπος είναι ένας τεμπέλης! Δεν θα υποφέρει να ζάνη τίποτα στη ζωή του». Καταλαβαίνεις τώρα, μαζοφ μου Ζεράφ, πόσο μ' ένοχλώσε αυτή η σκέψη και πόσο έπαθεμώσα να το δείξω ότι ήμουν άξιος για πολλά πράγματα...

»Στο τέλος του καλοκαίρι, μ' έκάλεσαν να περσώ δεκατέντε ήμέρες στο σπίτι τους και τότε βρήκα την έγκαρία ν' άποδείξω στον πεθερό μου ότι όχι μόνο δεν ήμουν τεμπέλης, αλλά ότι ήμουν ένας άνθρωπος που θα γινόταν μιά ήμερα ένας καλός νοικοκύρης. Στο βάθος του κήπου τους ήταν ένα είδος πάροου, φρεξιωμένου. Μιά ήμερα λοιπόν είπα στον πεθερό μου με τη μεγαλύτερη σοβαρότητα του κόσμου:

—Δεν θα ζοδεύετε πεντάρα, του ξαναείπα τότε εγώ με θριαμβικό ήθος. Ξέρω από θράχους και θα σας φρειάξω μερικούς που θα τους ήρθενοι όλοι οι φίλοι σας. Δεν είναι από τους άνθρώπους που κάθονται με σταρμονά χέρια... Θα σας τους φρειάξω εγώ τους θράχους και θα ήθετε πόσο άμορμα θα στολίωμεν το πάρο σας!...

»'Ο πεθερός μου γκρινιάξε λιγάκι, με ζώτταζε δυο-τρεις φορές να δουσιάτα και τέλος δέχτηκε, με τη σκέψη ίσως ότι δεν θα κατέφερνα να βάλω στη θεία τον θράχον ούτε ένα περικόλα. Κι' έτσι, με δυο λόγια, βρήκα τον θησαυρό...

—Ποιά θησαυρό; ρώτησα το θείο μου, κατέλιπτος.

—Πώς; Έκανε ο Ζάκ Φορεστίε, ξαμνιασμένος. Δεν ξέρεις ότι με άτιας αυτό το θησαυρό δεν παντρευόμουν τη Ζανέττα;

—Βρήκατε λοιπόν ένα θησαυρό θανμένο στη γη; τον ξαναρώτησα αστασιμένος.

—Μά να, δεν σοδ' το είπα;... μου άπάντησε με σοβαρότητα ο θείος μου. Βρήκα ένα θησαυρό ζωνέμο μισό μέτρο μέσα στη γη, στο μέρος που έκαθα για να θεμελιώσω τους θράχους. 'Ηταν μέσα σ' ένα σιδερένιο κώβιότιο κι' όταν άνοιξα το σέλεσμά του, θάμωσαν τα μάτια μου από το χρυσάκι!... Έκείνη την ήμερα ήμουν μονάχος στον κήπο. Έχουσα λοιπόν και τα δυο χέρια μου μέσα στο ζωνάο νομίσματα που άστραφταν κι' άμορμα να γελώ σαν τρελλός, από τη χαρά μου. 'Ηταν άμως έκαίνωμενο στο πόδι ζενα, γιατί από στιγμή σε στιγμή υποφρέσε να κατεβή ο γέστονας στον κήπο του για να ποτίση τα λουλούδια και τότε θα το ήταν έκαλο να δη το θησαυρό μου πάνω από το χαμηλό φρεξί. Έκλεισα λοιπόν τρέμοντας συγχρομώς το σιδερένιο σέλεσμά μου και τον έθαψα πάλι στο ζώμα. Έπειτα άφρησα να σάβωω που πέρα με μιά τρελλή μανία και να ληοζώθε τόσο μέσα μου ολόχαρος: «Βρήκα ένα θησαυρό! Έκαμα την τύχη μου!... Βρήκα έναν άμώθητο θησαυρό!...». Εκείνη την ώρα κατέβηκε στον κήπο ο πεθερός μου κι' ήθελε να φρεξί μιά ματιά στα θεμέλια που είχα άνοιξει. Στάθηκε μιά στιγμή, με ζώτταζε περιεργος που δούλενα σαν σαμιάτα, κι' έπειτα μ' άφρησε πάλι μόνο. Είπε άμως γαίνετα έθνοσιαστική, γιατί όταν συνάντησε τη Ζανέττα, της είπα με σοβαρότητα:

—Παιδί μου, αυτός ο τεμπέλης ο άφοραβονιαστικός σου, γαίνετα ότι ξέρει τι θα πη δουλειά!...

—Κι' ο θησαυρός; Τι έκαμετε ο θησαυρός; ρώτησα περιεργος το θείο μου.

—Τόν είχα άγγησει στη θεία του, μου άπάντησε, κι' έπαγα το κεφάλι μου για να δω έναν τρέπο να τον πάρο χαμιά από εκεί πέρα... 'Η παρουσία του άστόσο δεν με παρξένεψε διόλου, γιατί το σπίτι του πεθερού μου άνηξε άλλοτε σ' ένα κλέφτη, που είχε πεθάνει στη φρεξιά κι'... 'Ο θησαυρός λοιπόν θα ήταν δικός του... Μά τι μ' ένοιαζε μίνας; Έγώ ένα πράγμα σάλλογίζουμουν μονάχα: Να δω έναν τρέπο να τον πάρο χαμιά και να φρεξί από το Μονμιαρασόν!...

»Τέλος λοιπόν, όταν συνήλθα από την ταραχή μου, σάλλογιστηκα ότι το καλύτερο που είχα να ζάνω, ήταν να κατεβώ τα μεσάνυχτα να θορφα στον κήπο, να τον τρέξω στο παλτό μου, κι' έπειτα, μ' ένα πρήμα από το χαμηλό φρεξί, να γίνω άφαντος μέσα στη νύχτα...

»Το πρώτο βράδυ άμως ή άπόπειρά μου δεν πέτυχε. Τη στιγμή που περνούσα από το γώλι για να βγω στον κήπο, σζόντανρα μέσα στα σκεπτικά άπάνω σ' ένα τραπεζάκι που άναποφρέστησε καταγής μ' ένα δαμιομώμενο θόρυβο. 'Ο πεθερός μου τότε πετάχτηκε από το δώματό του με την ζαρωμιά του και θα την άδειάζε άπάνω μου, αν δεν πρόφταναν ν' άναρω το φως. Στάθηκε λοιπόν και με ζώτταζε κατέλιπτος, κι' ύστερα, δίχως να μου ζήτηση χαμιά εξήγηση, γύρισε τις πλάτες του και μπηξε πάλι στο δωμάτιό του.

»Τη δεύτερη νύχτα άστόσο σάβηκα τυχερός. Πέρασα άδούρωτο το γώλι, κατέβηκα στον κήπο, κρατώντας το καπέλλο μου και το παλτό μου, κι' έφτασα, δίχως να με καταλάβη κανείς, ως το μέρος του θησαυ-

Ο θείος μου μου διηγήθηκε μιά άλλόκοτη περιπέτεια του...

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΖΑΝΤΙΖΟΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὰ δύο βώδια τοῦ Νασρεντίν χόντζα. Γιατί ἔδερνε ἐκεῖνε πού δέν τούφταζε. Τό μωρό πού ἦταν μισό τοῦ χόντζα καί μισό τῆς γυναίκας του... Ἡ περιγραφή τῶν Γάλλων ἀπό ἕναν Τούρκο πρέσβη. Ὁ Φράγγος, ἕνας Τούρκος ἀνεκπέδες! Ἢ πρέπει ν' ἀποφεύγῃ ὁ Τούρκος στίς κηδεῖες. Ἡ χαριτωμένη ἀπάντησι ἑνός ἱμάκη. Ὁ Ἄλλαχ κι' ἔ γυῖές του! Ἡ γυλε- πούλα πού... σκεπτεται! κτλ. κτλ.

Νασρεντίν χόντζας εἶχε γυ- λοτε δεμένα μεσ' στό περιβόλι του, δύο βώδια. Ἄλλο τὸ ἕνα ἀ- λο δαῖτα λήθηζε μιά μέρα, ἔφα- γε κι' ἔφαγε τὰ λαχανικά πού ὁ χόντζας εἶχε σπείρει μέσα στό μω- ρό του λαχανόκηπο...

Μ' ἕνα φουάτο στό χέρι, τότε, ὁ Νασρεντίν ἄρχισε νὰ τὸ κοι- νῶνι, ἀλλὰ γυροστάθηκε ἀδύνατο νὰ ταυτίσει τὰ βώδια, πού τὸν ταῖα πατούσε τὰ λαχανικά! Λαχανά- σινός ὁ χόντζας, θορήκει, ἔφα- ρνικά, στό μέρος πού ἦταν δεμ- νο τ' ἄλλο τὸ βώδι, πού δέν τὸ εἶχε κοινησι ἀπ' τὴ θεσι του. Ὁ Νασρεντίν ἄρχισε, τότε, νὰ τὸ χου- αῖνι στό κεφάλι, στό πλεῖρο, σ' ἄλλο τὸν τὸ χου...

— Τι κάνει ἐκεῖ, χόντζα; Λοιλάθηκες; τὸν ρώτησε ἡ γυναῖκα του, πού ἀκούγοντας τὴ φασαρία, προβάλλει ἀπ' τὸ μαγεῖο. Τ' ἄλλο πού γυῖαι καὶ σὺ χριπὰς τοῖτο, πού δέν σούσανε τίποτα...

— Κάποιον πρῆται, γυναῖκα, νὰ ἔξωτισσο! τῆς ἀποκρίθηκε ὁ χόντζας. Ἄν καὶ τοῖτο τὸ βώδι εἶχε ἔφαγε, τὰ ἴδια ἔβανε. Ἄσφῃς μὲ τὸν- νὰ νὰ ἔξωγορῶσσο!...

***

Ὁ Νασρεντίν χόντζας ἦταν ἐπιζημιωμένος! Μόλις ἦσαν λί- γες μέρες πού ἦταν πατέρας. Μιά νύχτα, ὅμως, τὴν ὥρα πού κοινοῦταν μετ' τὴ γυναῖκα του, τὸ μωρό τους ἔβλεψε μετ' τὴν κλάμα του καὶ τὰ ἔβλεψε τὸν... Ἡ μητέρα του ἀρροῦθηκε, κι' ἄρχισε νὰ τὸ ναχοῦρη, ἕνα ὁ χόντζας γέλασε ἀπ' τ' ἄλλο τὸ πλεῖρο, νὰ συνεχίσῃ τὸ ροζαῖοτό του. Ἡ ἀπαγορία του ἐ- κείνη ἔβανε τὴν γυναῖκα του ἔξωγορῶσσο...

— Ἐ, Νασρεντίν! τὸν φώναξε. Τὸ παιδί δὲν εἶνε μονάχα διζὸ μου! Εἶνε καὶ διζὸ μου καὶ διζὸ σου... Τὸ μωρὸ εἶνε διζὸ μου καὶ τ' ἄλλο μωρὸ διζὸ σου!...

Ἀσφῃς εἶν' ἔτσι, τῆς λέει κι' ὁ Νασρεντίν, ναχοῦρησε σὺ τὸ μωρὸ ποναῖα διζὸ μου, καὶ τ' ἄλλο τὸ μωρὸ ποναῖα διζὸ μου, ἄσ' τὸ νὰ ἔβλεψῶσσι καὶ νὰ ἀσοῦρη...

***

Τὸν μαζο πού ὁ Λουδοβίκος ὁ Πρῶτος τῆς Γαλλίας ἦταν ἀζόμα ἀνῆλμος, ὁ σουλτάνος Ἀζιζὲ ὁ Τρίτος εἶχε στίλει

πὸ. Ἡ ἦρα τὸ γυῖο πού εἶχε κέρρει μέσα στὰ λουλουῖα, τὸν ἔξωσσα κι' ἀνοῖσα μιά στιγμή τὸ σκεῖλισμά του, γὰρ νὰ θιω- μῶσι ἀζόμη μιά φορὰ τὸ ἀσφαῖροτο ροζαῖο μου. Τὰ νοῦ- σματα λαμπροποῦσαν σὰν διαμάντια μέσα στὸ σκεῖλισμό μου... Τὸ στιγμή ὅμως πού ἐτοιμαζόμουν νὰ κλείσω τὸ σκεῖλισμα, ἔ- βλεψα ἕνα προβολισμὸ πού ἔβλεπε σὰν ναωνία καὶ δέχτηκα με- ρικά σκάνια στὰ πόδια μου. Ἦταν ὁ πεθερός μου! Εἶχε ἀκού- σει φράνεια τὰ θήματά μου στὸν κήπο καὶ νομίζοντας ὅτι ἦ- μων γάτοις κλέφτης, εἶχε ἀδειάσει ἀπάνω μου τὴν χαρμάνι- να του. Σαστισμένος ἀπὸ τὴν ἔκπληξη ἔκρινε ἀνακάμψη μου, γόρσια τὸ κεφάλι κι' εἶδα τὸν πεθερό μου νὰ γεμίζει μὲ τὴν χαρμάνινα του καὶ νὰ μὲ σημαδεύη... Τρελλός τότε ἀπὸ τὸ γό- ρσι μου, πήδηξα τὸ φράχτη καὶ γάθηρα σὰν ἀστρακὴ μέσα στὴ νύχτα...

»Πὸς θὰ πληροφοροῦν ὁ δικαιολογὸς ἀπὸ τὸν κέρθερο; Κατὰ βάθος δὲν ἦσαν τίποτ' ἄλλο παρὰ ἕνας κλέφτης, πού ἤθελε νὰ τὸν πάρη ἕνα θησαυρὸ πού κρυβοῦτανε μέσα στὸν κήπο του! Ὁ γόβος λω- πὸν κι' ἡ ντροπὴ α' ἔβαναν νὰ μὴ ξαναπατήσω τὸ πόδι μου στὸ Μον- μουρανὸ, ἐγκαταλείποντας στὴν τέξη τῆς τὸν ἀφροσώστασια μου. Μὰ κι' ἔνας ἄλλος λόγος, βύθερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, μ' ἔβανε νὰ μὴ μπορῶ νὰ ἀντιγράσο πλεῖα στὰ μάτια τὴν ἀγαπημένη μου Ζαντίττα...

—Ποῦς λόγος; ρώτησα τὸ θεῖο μου, πατέρας. Ὁ θησαυρὸς; —Ἦταν φρεῖτικος, μωρὸ μου Ζερά, πού ἀπάντησε ὁ Ζιὰ Φορ- στέ μ' ἕνα πιζὸ γαυόγλο. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ χρυσὰ νομίσματα ἦταν κάλζακα!... Κι' ἀντὶ νὰ τὴν πάθο ἐγώ, τὴν ἔφαθε ὁ πεθερός μου... Εἶ- γε βῆ τὸ θησαυρὸ κι' ἀνεποφίμιστος εἶχε ἔσδεξη μερικά χρυσὰ νομ- ισματα... Γρήγορα ὅμως ἀνεκάλυψε ὅτι ἦταν κάλζακα κι' ἔτσι ὁ πεθε- ρός μου κλείστηκε στὴ φιλαζὶ ὡς κηδῆροσπός γιὰ πέντε διόξλημα χρῶνια! Ἐπειτα ἔξωρσθηκε ἀπὸ τὴ Γαλλία κι' ἀπὸ τότε δὲν βιαῖα καμιά εἰδησι οὔτε γι' αὐτόν, οὔτε γιὰ τὴ Ζαντίττα...

»Κι' ἔτσι, μωρὸ μου Ζερά, εἶμαι πάντα ἀρροθωνιασμένος μετ' τὴν γυναῖκα πού, δίχως νὰ τὸ θέλω, κατὰστροφα τὴν ἐντορία τῆς, μ' ἐκί- νο τὸν φρεῖτικο θησαυρὸ!...

στὴ γαλλικὴ Αἰθί ἕναν πρῆδο, πού ἰσχυροῦν Μωχαμὲτ ἐκέντης. Ὅταν ὁ Τούρκος διπλωμάτης γέμισε στὴν Κωνσταντινούπολη, περιέγραψε ὡς ἔβλεπε, τὸν Φράγγος, στο σουλτάνο :

— Οἱ Φράγγοι μοιάζουν μετ' τοὺς Τούρκους, ὅσο μοιάζει ἡ νύχτα μετ' τὴ μέρα! Ὅταν εἶδες ὁ Τούρκος μπαῖνονε σ' ἕνα σπίτι, φράζομε τὰ παπούτσι μας, κι' ἀφίνομε τὸ γέσι στο κεφάλι μας. Οἱ Φράγγοι δὲν βράζομε τὰ παπούτσι τους, βράζομε, ὅμως, αὐτοὺς τὸ κεφάλι τους! Ἐμεῖς φραζομε τὸ κεφάλι μας, κι' ἀφίνομε τὰ παπούτσι μας. Ἐκεῖνοι ἀφίνομε τὰ παπούτσι τους, καὶ φραζομε τὰ γέμια τους! Ἐ- μεῖς φραζομε ἀπ' τὰ δεξιά στ' ἀριστερά, ἐκεῖνοι ἀπ' τ' ἀριστερά στὰ δεξιά! Οἱ Τούρκοι σπῶνονε τὰ γυῖα γάτοι ἀπ' τὸ τραπέζι τους, ἐκεῖνοι τὰ σπῶνονε ἀπάνω στα τραπέζια καὶ σπῶσι τὰ γυῖα τους! Σ' ἔβλεπε, οἱ πρῆδοι μὲν φραζομα κι' ἔβλεπονε ὁ ἄλλος τὸν ἄ- λλο, Σ' ἐβλεπονε ὁ νεῖρο, σὰν ἄσφα, κι' οἱ φροντῶνοι μωρὸ μωρῶντο στο θεῖο! Σ' εἶπε, ἡ γυναῖκα φραῖνε σαβανια, κι' οἱ ἄντρες με- κέρρει κέρρατες. Σ' ἐβλεπονε ὁ ἄντρες φραῖνε παντοῖα καὶ ἡ γυναῖ- κες μαζομα φροσάνα! Στὴν πλεῖστα τους καὶ στὴν δεξιοσῆρα, οἱ Φράγγοι ἀφίνονε τὴν γυναῖκα νὰ περῶνει πρῶτες κι' αὐτοὺς περῶνονε ἀπὸ πίσω. Σ' ἔβλεπε, γένεια τὸ ἀντίθετο! Μ' ἄλλα λόγια, ὁ σουλτα- νὸς ὁ ἀπειταῖμος τὸν σουλτάνο ἄν βάλει ἕναν Τούρκο μετ' τὸ κεφάλι γάτοι καὶ τὰ πόδια ἀπάνω, θάξτ' ἕνα Φράγγο!...

***

Μιά τουρκαῖκη κηδεῖα περῶνει πὸ μωρὸ μεσ' ἀπ' τὰ στε- νουζακα τοῦ Σκουῖρα, στὴν ἀσπαστὴ ἀσπὴ τοῦ Ἰουλοῦρου. Οἱ Τούρκοι εἶνονε τὸ σούβλο, ὅταν βάλουνε στο ὄφθαλμο τους κηδεῖα, νὰ προσιπῶντα κι' αὐτοὺς στὴν σκεῖλισμα τοῦ κηροῦ, κι' ἂς εἶνε ἕνα καὶ ἄσφα τὸ κηδεῖα πρῶς αὐτόν. Κι' αὐτοὺς μῶνονε ἀπὸ λογὸς κηδεῖα... Κηδεῖα, κηδεῖα, ἀπ' τοὺς διαβάτες, πού παρῶσσο ὅσοι κι' ἔβλεπονε τὴν κηδεῖα, πού περῶνε μεσ' ἀπ' τὰ στενουζακα τοῦ Σκουῖρα, κηδεῖα, κηδεῖα, κηδεῖα... τὸν ἰσχυρὸ, καὶ τὸν ρώτησε :

— Ἄν πού ἔιτε, ἰσχυρὸ μου, εἶπε πού εἶμαι ἄρχος ἀνοῖρο πού καὶ ἔφαγε ἀπ' αὐτὸ, πού ἔβλεπε ἀπὸ τὸν διαμῶνο μεσ' στὴν κηδεῖα, γὰρ νὰ εἰσπῶσσο τὴν Ἄλλαχ! Μπρῶστα, πού, δεξιά ἢ ἀριστερά ἀπὸ τὸ κηδεῖα!...

— Ὅσοι σ' ἀρῶσι, ἔβανον μου! τὸν λέει, σούβρα, ὁ πε- τηρ. Κόττα, κηδεῖα, νὰ μὴ πῆς ἀπὸ στο κηδεῖα! Εἶνε ἡ μὴν θεσι πού πρῆται νὰ τὴν ἀποκοῦρη...

***

Ἐνας ἀγνωστος χιπῶς τὴν ἀνοῖγια τὴν τοῖτα ἕνας γέμο ἰσχυρ.

— Ποῦς εἶνε; ρώτησε ὁ ἰσχυρ, προβαλόντας ἀπ' τὸ παρῶθο μετ' τὰ νυκτῖα του. Τὴ θεῖα!...

— Τὴ φίλοξενια σου!

— Ποῦς εἶσαι!...

— Ἐνας χιπῶς γυῖος τοῦ Ἄλλαχ!

Χωρὶς νὰ εἶ πῶστα ὁ γέμο-ἰσχυρὸς ὄρθεε στὴν ὄξωλορτα μ' ἕνα γανὰσι πού γέσι, ἔβανε κημια τοῦ ἔνοου νὰ τὸν ἀκο- λουθήσει καὶ τὸν πήγε, ἰσα, στο τζαῖ.

— Ἐδὼ εἶνε τὸ σπίτι τοῦ... πατέρα σου! τοῦ εἶπε. Ἐβανε λάθος καὶ χριπῶσε στὴν πόρτα μου! Κιὰ τοῖρα, κα- ληνύχτα καὶ καλὸν ἔβνο!...

***

Ὁ Νασρεντίν χόντζας, κηδεῖα, κηδεῖα, στο παρῶθο εἶδε μ' ἄσφα, κηδεῖα πού πούλοῦσε ἕνα παρῶθο γιὰ ἕνα πεντοῖα.

— Τρελλός πού εἶν' ὁ κηδεῖα! σκεπτεται. Ἦντε λίρες γιὰ ἕνα πούλι, πὸ μωρὸ κι' ἀπ' ὄφθαλμο!...

Τρελλός, λοιπόν, ἰσα στο νοῖτο, πού εἶχε στὴν αἰθὴ του, διὰ- λῆξε τὴν πὸ θεῖα μὴν γαλοπούλα, πού ἔφαγε πολλὲς ὀσίδες καὶ πῆγε στὴν ἀγορὰ, νὰ τὴν πούλησι. Τὴν ἔδινε κι' αὐτὴ γιὰ πέντε λίρες! Ἄλλὰ δὲν εἰσπῶσε ἀγοραστὴ παραπάνω ἀπ' τὰ τριάντα γρῶσα... Στὰ τελευταῖα, δὲν βάσταξε, καὶ στο σκεῖλο πλεῖρα, πού τοῖδινε τὰ τριάντα γρῶσα, εἶπε :

— Ἐδὼ, τρέβενε, πούλθηκε ἕνας παταγῶλος πέντε λίρες καὶ σοὺ φαντοῖνα πολλὰ γι' αὐτὴ τὴ γαλοπούλα, πού ἔφαγε σὰν ἄσφα, κι' ἔ- κείει ὅσο δεῖα παταγῶλοι!...

— Ἐβεις δίκη! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος. Ἄλλ' ἡ διαφορὰ εἶνε πὸς ὁ παταγῶλος κηδεῖα... Ὁ Νασρεντίν γόρσισε τότε καὶ κίτταξε τὴ γαλοπούλα του, τὴ στιγμή πού αὐτὴ ἔκλεινε τὸ μῆσι, σὰν νάθετε νὰ τὸν πῆ: «Καλὰ σοὺ λέει ὁ ἀνθρώπος, βιάσα!»

— Καλὰ, καλὰ! εἶπε τότε ὁ χόντζας στὸν ἀγοραστὴ. Ἄν ὁ πατε- γῶλος κηδεῖατῆζει, ἡ γαλοπούλα μου, ὅμως ἔβανε... σκεπτεται!...

